

Tvær smásögur.

1. Arabísk sga um upp-
runa tobaksins.

2. Óhróður.

2 bls. ðct.

16.

Arabiðs saga um uppruna Lóbalans.

Spámadurinn var á gangi um eigið og fann þar höggorminn
nótt dandaðan í kúldala. Fullur meðanukomma tók hann
höggorminn í lofi sínu og tiljodi hann milli handa
sína svo hann fór að sprekla bráðlifandi.

Þá kom Heilagi spámadur! sagði höggormurinn.

"Skal ég þú samarlaga bita þig!"

"Hvers vegna?" sagði spámadurinn.

"Vegeia þess að hyn þitt áskeri mitt kyn og vegeia til
að vegeia þú."

"Kú, en er það ekki þitt kyn sem á í sífeldum ofviti
við mitt kyn" legði spámadurinn sér að segja, og
hverni stendur almenn á því að þú erst svo. Van-
þakhlátur, er á erstu þínum að gleyma því að ég býrði
lífi þínu fyrir skemmtu?"

Her í heimi er enginn þakhlátur til, svarar
höggormurinn. Vid nafu þess Allah, skal ég
bita þig!"

"Kú, já, fyrst þú sver við nafu Allah, gætu
þú, bitu mig þá." Sagði spámadurinn og
rétti hönd sína í opid giss höggormsins.

Höggormurinn beit hann, en spámadurinn
saut eitrid úr sárinu og spjitti því á eigið.

En á þessum sama stað ót þetta sem
í blóðinu sínum duldi hid þau vona eitru
höggormsins.

Þegar mennirnir fundu þessa óþekktu
þá gætu, hölluð þá þeir hann Lóbalans.

Þróður.

Það var nokkur átti skótan ávin, sem spanu upp allskorras
Þróður- og ósanninda- sögur um hann og bráddi þó
ú. Þessar sögur gerdu menninum ^{afar} mikið fjör og
þegar svo mikið á hann að hann lagðist veikur.
Þegar ávinur hann heyrði þetta og vissi hver áhrif þróðurs
sögunnar höfðu á mann, vand hann gætu telann af
samveghleiki, fór til óvinnar þinn velk. manns af þad
hann fyrir þfvingar.

"Mér líður svo ákaflega illa" sagði hann, "í þessum
og sár-ídrast þess ni, að ég skyldi ekki geta betur þing
minnar. Þú vona að þú vilji fyrir gfa mér."

"Fyrir gfa þér", sagði veikni madurinn, "auvitad
veid ég að fyrir gfa þér, en þú verður þá að ganga
undir tvo skilyrði fyrir mig, þú segir varla mér við
þú, er á hvort?"

"Já skal gfa allt sem ég gft fyrir þig af þú fyrir þig
mér" sagði þinn.

"Já, gott er það! Taktu þá koddann minn og
fardu með hann hér ni, upp á loftid og kettu in
honnun öllu fiddium út um gluggann!"

"Það er hegdarleitun", svarar þinn. Þú skal gfa
Ég skal gfa þad undir einu."

Hann fór með koddann upp á loftid, fiddid fann
í allar áttir og svo fór hann með koddaverin kómb
nidur til veikni mannsins aftur.

"Kú, ni, þetta hefur gengid vel", sagði veikni madurinn,
og þá kemur ni að þínum, gætu ni svo vel af þínum
allt fiddid upp aftur og luttu þad í koddaverid."

"En, góði vinur, þad er mér ómögulegt. Vindur-
inn þessli, þú í allar áttir. Þad er ~~þessli~~
ofaxid öllu manns legunn krafti að gera slíkt."

"Þad er alveg satt sem ni segir", sagði veikni
madurinn, "og í þessu sédu ni yfirlit þína í ann-
skosara lyosi en nokkru sínu fyrir. Eins og fiddid
dreiddist hingad og þangad út í vedur og vind, þannig
útbreiddust þróðurs sögur þínar um mig manni frá manni
frá munni til munns. ~~Þad er~~ Allt hid illa sem
þú hefur þannig batad mér, mér til angur og armada
mun og samt fyrir gfa þér, ventu viss um það, en lofaðu
mér þú aftur á moti að gfa ekki slíkt oftar og þannig
binda þér þad byrdar sem þú etla getur boric sta koma þú til
leidar sem þú etla getur ráðid við."